

2. Protive li se odredbe Direktive 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006., kako ih tumači sudska praksa Zajednice koja se navodi u obrazloženju, postojanju nacionalnih pravila država članica – poput gore navedenih i na snazi u Italiji (članci 25. i 39. Uredbe predsjednika republike br. 633/1972) – koja isključuju, i u kaznenopravnom smislu, mogućnost da se u svrhu odbitka PDV-a u obzir uzmu plaćeni računi koje porezni obveznik nigdje nije evidentirao?

(¹) Direktiva Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (SL L 347, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 120.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 13. srpnja 2015. uputio Verwaltungsgerichtshof (Austrija) –
Bietergemeinschaft Technische Gebäudebetreuung GesmbH i Caverion Österreich GmbH.**

(Predmet C-355/15)

(2015/C 320/24)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Verwaltungsgerichtshof

Stranke glavnog postupka

Podnositelj revizije: Bietergemeinschaft Technische Gebäudebetreuung GesmbH i Caverion Österreich GmbH

Druge stranke: Universität für Bodenkultur Wien, VAMED Management und Service GmbH & Co KG in Wien

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 1. stavak 3. Direktive 89/665/EEZ o usklađivanju zakona i drugih propisa u odnosu na primjenu postupaka kontrole na sklapanje ugovora o javnoj nabavi robe i javnim radovima (¹), kako je izmijenjena Direktivom 2007/66/EZ o izmjeni direktiva Vijeća 89/665/EEZ i 92/13/EEZ u vezi s poboljšanjem učinkovitosti postupaka pravne zaštite koji se odnose na sklapanje ugovora o javnoj nabavi (²) (u daljnjem tekstu: Direktiva 89/665) s obzirom na načela iz presude Suda od 4. srpnja 2013. u predmetu Fastweb, C-100/12 (³) tumačiti na način da se ponuditelju čiju je ponudu naručitelj pravomoćno odbio i koji stoga nije zainteresirani ponuditelj u smislu članka 2.a Direktive 89/665 može uskratiti pristup preispitivanju odluke o odabiru (odluka o sklapanju okvirnog ugovora) i sklapanja ugovora (uključujući dodjelu naknade štete koja se zahtijeva prema članku 2. stavku 7. Direktive) i onda kada su samo dvojica ponuditelja dali ponude, a ponudu uspješnog ponuditelja kojemu je dodijeljen ugovor je prema mišljenju ponuditelja koji nije zainteresiran također trebalo odbiti?

U slučaju niječnog odgovora na prvo pitanje:

2. Treba li članak 1. stavak 3. Direktive 89/665 s obzirom na načela iz presude Suda od 4. srpnja 2013. u predmetu *Fastweb*, C-100/12 tumačiti na način da se ponuditelju koji nije zainteresiran (u smislu članka 2.a Direktive) pristup preispitivanju mora odobriti samo:
- ako iz spisa postupka preispitivanja očito proizlazi da ponuda uspješnog ponuditelja nije valjana?
 - ako ponuda uspješnog ponuditelja nije valjana iz istovrsnih razloga?

⁽¹⁾ SL L 395, str. 33. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 6., str. 3.)

⁽²⁾ SL L 335, str. 31. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 9., str. 198.)

⁽³⁾ ECLI:EU:C:2013:448.

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 23. srpnja 2015. uputio Landgericht Itzehoe (Njemačka) –
Raiffeisen Privatbank Liechtenstein AG protiv Gerhilda Lukatha**

(Predmet C-397/15)

(2015/C 320/25)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Landgericht Itzehoe

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Raiffeisen Privatbank Liechtenstein AG

Tuženik: Gerhild Lukath

Druge stranke u postupku: Rüdiger Boy, Boy Finanzberatung GmbH, Christian Maibaum, Vienna-Life Lebensversicherungs AG, Frank Weber

Prethodna pitanja

- Treba li ugovor između banke i potrošača o odobravanju kredita koji je povezan s ugovorom o sklapanju životnog osiguranja i ugovorom o savjetovanju i posredovanju za kapitalno ulaganje, koje zauzvrat osigurava iznos kredita, smatrati ugovorom o pružanju usluga u smislu članka 5. stavka 2. Konvencije od 19. lipnja 1980. o pravu koje se primjenjuje na ugovorne obveze ⁽¹⁾ (Rimska konvencija)?
- Primjenjuje li se članak 5. Rimske konvencije i na slučajeve u kojima se oglašavanje odnosno kontaktiranje odvija iz jedne zemlje u kojoj potrošač ima svoje glavno boravište, ali potrošač ugovore potpisuje u sekundarnom boravištu, ako je ugovorni partner potrošača ili njegov zastupnik dobio potrošačev nalog u državi glavnog boravišta?

⁽¹⁾ SL L 266, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 13., str. 7.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 24. srpnja 2015. uputio Hanseatisches Oberlandesgericht in
Bremen (Njemačka) – kazneni postupak protiv Pála Aranyosija**

(Predmet C-404/15)

(2015/C 320/26)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen